

να περπατάς στην Ερμού και οι μαγαζατορές να σε χαιρετάνε με το όνομά σου!». Το σοκάκι με απομάκρυνε από το λιμάνι. Δεν έβλεπα πιά βιτρίνες, αλλά αυλές. Κυρίες που έπλεναν τις αυλές τους με χαιρετούσαν με το χαμόγελο. «Παράξενο μέρος» σκέφτηκα. «Ο κόσμος είναι φιλικός και φιλόξενος!».

Σε λίγο οι αυλές έγιναν κήποι και οι κήποι χωράφια και φυσιτικές. Πολλές φυσιτικές. Πρώτη

επισκέψεις τους, ενώ οι υπονομιχοί εστρέχαν στο δρόμο ακριβώς απέξω, και τα σκουπίδια ήταν πεταμένα ακριβώς έξω από την πόρτα τους...

Θα το θυμάμαι το ταξίδι αυτό. Η Αίγινα είναι τόσο όμορφη. Μπορεί όμως να είναι βρώμικη και εγκαταλελειμμένη η μούσα του Καζαντζάκη;

Υ.Γ. Όταν γύρισα το βράδυ στην Αθήνα, έπεσα να κοιμηθώ και είδα ένα καταπληκτικό όνειρο. Όχι λέει η Αίγινα εξακολουθούσε να είναι τόσο όμορφη και παντού, στην προβλήτα του λιμανιού, τις γειτονιές, τα σοκάκια, είχαν μπει κάδοι ανακύκλωσης για το χαρτί, το αλουμίνιο, το πλαστικό, τα οργανικά υλικά... Γίνεται άραγε να βγει αληθινό;

Φωτογραφίες από τις «ομορφιές» της Αίγινας

